

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

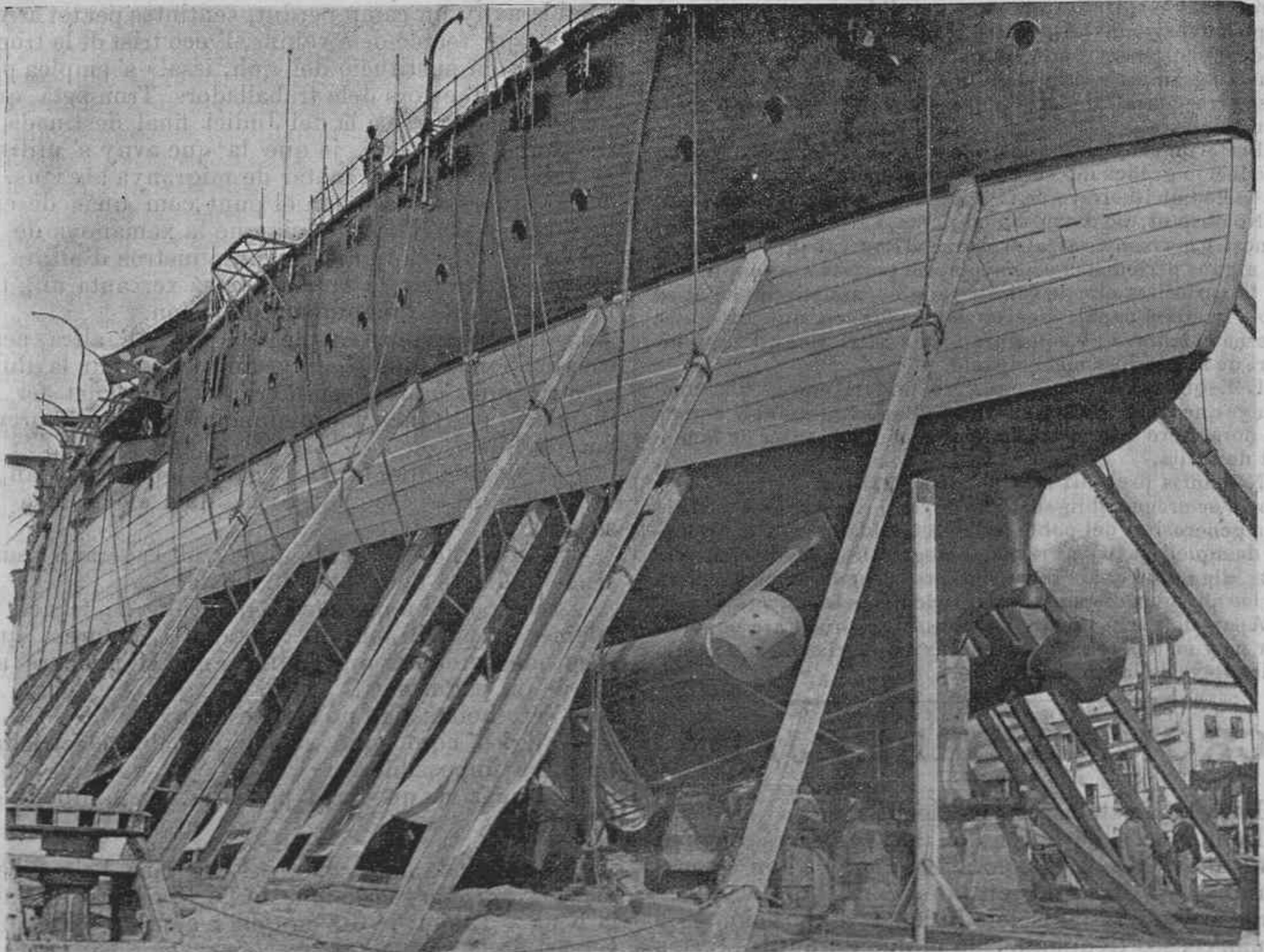
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA» A GÉNOVA (Instàntanea de nostre col·laborador artístich RUS)

L'acorassat *Cristóbal Colón*, en l'astillero de Sestri-Ponente.

RECORTS

DE UNA

EXCURSIÓ Á ITALIA

Que 'l corresponsal qu' enviarem á presenciar la bo'adura del creuher *Cristóbal Colón* ha complert ab nosaltres y ab nostres estimats lectors, ho veurán aquests en las páginas del present número. Cap mes publicació nacional ni estrangera ha donat la reproducció gráfica tan completa y acabada de aqueix acte importantíssim y de gran trascendencia y significació, per lo mateix que revela no sols l' augment de la marina de guerra espanyola ab un nou barco de grans condicions, sino ad-

més un nou llas de simpatía entre dos nacions germanas: Italia y Espanya.

Nosire corresponsal regressá de son viatge entusiasmát de la bellesa de aquell país y agrahidíssim á las atencions sens fi, de que al igual que 'ls demés representants de la premsa espanyola, sigueren objecte, tant durant la travessia, com mentres permanesqueren en terra italiana, lo mateix á Génova que á Florencia y Roma.

Descriure un per un los obsequis que reberen; enumerar las festas qu' en son honor se celebraren; consignar las agradables sorpresas que 'ls tenian reservadas tots quants feren de l' hospitalitat un empenyo d' honra, competint ab esplendides y amabilitat, ens exigiria un espay del qual no podém disposar, y per altra part ens obligaria á repetir lo que ab gran riquesa de detalls y pormenors han consignat los corresponsals de la premsa diaria, en sos respectius periódichs.

Preferim cenyirnos á lo que no ha donat ningú: á la reproducció gráfica del succés, en consonancia ab lo carácter de periódich ilustrat que te l' *ESQUELLA DE LA TORRATXA*.

No obstant, no deixarém la ploma, sense fer constar que 'l nostre corresponsal al trobarse á Roma, hagué de diferir de alguns periodistas espanyols que portats sens dupte mes de la curiositat que de son zel religiós, assistiren al Vaticá á oir la missa papal, precisament lo dia, en que la ciutat eterna celebrava ab solemnes festas patrióticas, l' aniversari de sa gloriosa emancipació.

L' *ESQUELLA DE LA TORRATXA* preferí unir-se als companys que en un dia tan senyalat, depositaren una corona de flors sobre 'l sepulcre de Víctor Manuel, autor de la unitat de Italia.

No hauria procedit may d' altra manera; pero ab mes motiu se cregué obligada á ferho, en justa correspondencia á la generositat del poble italiá, á la hidalguia de la premsa de aquell país y al respecte degut als poders constituïts, alguns de quals representants prengueren part activa en los obsequis dispensats als periodistas espanyols.

Apart dels seus ideals, *LA ESQUELLA* procurarà no olvidar may en tots los seus actes, las exigencias de la cortesia y las lleys de la correcció.

CRÓNICA BARREJADA

Barcelona está á punt d' electricarse.

Lo que no s' ha fet en deu anys se farà en deu senmanas. Nosaltres som aixís. Tenim á honra construir en 53 dias un gran hotel com el que va aixecarse al Passeig de Colón durant l' Exposició, y 's donan cassos freqüents com el que durant las festas del Centenari va oferirse ab motiu de l' *escala noble* de la Casa Gran.

No 'n feya poch de temps que s' hi treballava! Quina manera de roncejar tothom, desde l' arquitecto al últim manobra!... Pero l' arcalde va dir:— Dintre de vuit dias l' escala ha d' estar llesta, *costi lo que costi*. Aquest mot *costi lo que costi* fa miracles, y en efecte, vuit dias després, los convidats á una de las recepcions del Centenari, pujavan al Saló de Cent per l' escala noble, y la seva admiració no tenia límits, quan algú de la casa 'ls deya:

—Mirin: ¿veuen aquell capitell tan bén labrat? Donchs encare no fa vuit dias que la pedra era arrancada de la cantera de Montjuich.

Aixó sí: l' assombro de tothom era mes gran encare, quan va saberse que aquella escala comensada ab tanta mandra y habilitada, ja que no acabada ab tanta pressa, havia costat de moment la friolera de 40,000 duros, sens perjudici dels que s' hi haurán de afegir si algún dia 's decideixen á terminarla.

**

No diré que las empresas particulars que han prés al seu càrrech l' empenyo d' electricarnos, imitin en punt á despilfarros al Ajuntament de Barcelona, que ja no serían empresas particulars, si no miravan ab exquisit cuidado per la escrupulosa gestió dels seus interessos.

Pero que desplegan en lo seu treball una febre devoradora, aixó sí que no pot negarse. Han dormit molts anys, mentres las principals ciutats del mon anavan utilisant los beneficis de l' electricitat, y avuy que tot de un plegat se despertan, sembla que no hi siguin á temps. Quina manera d' empaytar-se!... Talment se diria que son ciclistas *batent lo record* á competencia.

Si l' una obra valls en trenta carrers per enterrarhi 'ls cables conductors del fluit, l' altra n' obra en trenta un, y ab aquest deliri de trasbals, Barcelona sembla avuy un camp perdut, sentintse per tot arreu pera major recreo dels vehins, l' eco trist de la trompeta que en substitució del «¡oh, issa!» s' emplea per uniformar l' esforços dels treballadors. Trompeta que no pot compararse á la del Judici final destinada á ressucitar als morts, ja que la que avuy s' utilisa, serveix tan sols pera matar de migranya als vius.

Las empresas sostenen el punt com unas desesperadas; y si l' una anuncia que la xamaneya de la seva gran fábrica tindrà xeixanta metros d' altura, l' altra pregona que la seva 'n tindrà xeixanta un, un metro més que 'l monument de Colón.

Lo mateix sistema emplean l' una y l' altra pera cassar abonats, que s' avinguin á consumir la llum eléctrica que 's proposan fabricar. Se promet fer la instalació de franch y proporcionar lo fluhit á preus baratíssims.

—¿Y donchs que fá D. Tomás?—preguntavan á un propietari.—¿Qué no posa la llum eléctrica á la seva finca?

—Encare no—va respondre—vull esperar á veure si me la donan de franch. ¿Y vosté?

—Jo esperaré á que me la donguin de franch y ademés 'm passin un tant cada dia. L' empresa que sigui mes rumbosa que conti ab mí. M' abonaré ab la que 'm pagui mes.

—Pero home; aixó no arribará may.

—Fugi d' aquí: ¿qué no sab que ab l' electricitat no hi ha impossibles?

D. Tomás va quedarse pensatiu, com dihent:—¿Quí sab!

Una tonelada de incens, pel cap mes baix, cremava 'l *Noticiero* en honor de D. Francisco de Paula Rius y Taulet, lo dia en que 's cumplí 'l sisé aniversari de la seva mort.

Síntesis de aqueixa columna espessa de fum aromátich: que si D. Francisco despilfarrava, 'ls seus

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA» A GÉNOVA

(Instantánea de nostre colaborador artístich RUS.)

LA COMISSIÓ DE LA PREMPSA ESPANYOLA á bordo del *Raffaele Rubattino*.

despíllarros redundavan en bé de Barcelona: que si anava á Madrid rodejat de pompa, ho feya per donar importancia á la ciutat, logrant que á n' ell y als seus acompanyants els rebessin allí com als embai-xadors de Barcelona; y que en cambi 'ls actuals ajuntaments gastan desconsideradament, sense profit dels seus administrats.

No 'm proposo defensar als ajuntaments actuals que administran de una manera tan desastrosa; pero aixís y tot s' ha de confessar que si la donessin en imitar al alcalde difunt, mes desastrosa encare resultaria la seva gestió.

Perque no val á dir, com diu *El Noticiero*, que 'l pressupost ordinari qu' en temps de 'n Rius y Taullet era de 16 milions, avuy passa de vinti-hú, ja que aquest dato en bona justicia, no pot aduhirse. Tothom sab que D. Francisco no se cenyía may á las consignacions del pressupost ordinari, ó sino diguis que hauría pogut fer ab 16 miserables milions de pessetas? No: quan ell tenia una fatlera, tirava al dret, y deya com aquell traginer castellá:—El que venga detrás que arree.

Va morir sense liquidar los seus despíllarros, y las corporacions posteriors s' han trobat ab las conseqüencias. D. Francisco va fer lo gep y 'ls que han vingut darrera han tingut de carregarlo.

Los deutes per ell deixats; lo desgabell administratiu per ell establert; los aumentos de personal inútil per ell colocat en gran part; la mala costum de gastar sense tassa ni mida per ell iniciada: aquestas son las causas únicas del augment progressiu dels pressupostos ordinaris. Busquis l' arrel d' aquest arbre de perdició, y 's trobará enfonzat en l' administració municipal del primer Marqués de Olérdola.

De manera que si avuy que sostenintse al paio l' administració municipal está desquiciada, anés aquesta semblant l' or á mans plenas, á imitació de aquell alcalde pródich tocat de megalomanía, promp-

te 'l mateix *Noticiero* 's quedaria casi sense lectors á Barcelona, perque la majoria dels seus habitants, que no poden viure del llustre y esplendor dels seus administradors, no tindrían mes remey qu' emigrar á una altra terra mes sensata y previsora; á un' altra terra menos castigada per la quantia dels impostos y per los ecos de las elucubracions de 'n Coria.

Confesso la meva debilitat: lo Sr. Derch, alcalde interí de Gracia, es un home que m' enamora.

Lo conech desde avants del any 70 en que exercicia de sabater y de demagogo. Ell, quan lo rebombori de las quintas, va immortalisar la campana de Gracia, que per espay de vuit días va tocar á somatent, excitant las iras del general Gaminde. Tota l' artillería de Barcelona vomitant

bombas y granadas sobre 'l campanar, siguié impotent pera fer callar á la ditxosa campana, qu' en Derch, jefe de la insurrecció, feya tocar, desde mitj' hora lluny, per medi de una corda.

Després li anat seguint en totas sas evolucions y pasteigs, fins á l' hora en que l' antich sabater, emulant al popular apotecari de Olot que 's bebia totas las medicinas, acabá per calarse las botas.

Ja las porta; y Gracia es seva, per dret de conquista.

Lo diputat del districte, *nada menos* que un rey, li ha regalat un parayguas, perque pugui parar tots los xáfecs que se li vinguin al damunt.

Ab lo parayguas borbónich á una ma y á l' altra la vara d' alcalde ¿quí li empeta la basa?

Fa una pila de días que la majoria dels seus companys de corporació bregan per treure'l; pero inútilment. Lo Sr. Derch no 's dona per entés, y com ell es qui elabora l' ordre del día de las sessions, ab no continuarhi l' assumpto referent á l' elecció de alcalde, queda en paus ab els que voldrían sustituhirlo, deixantlos ab un pam de nas.

Imitant al general Mac-Mahón, diu:—J'y suis, j'y reste.

Y com no hi ha cap Gambetta que li fassi la trabeta, al silló de l' alcaldía hi está mes ferm cada día.

Tant ferm, que tinch per segur qu' encare que tots los regidors de Gracia alsin lo silló á pes de brassos, el capgirin y sacsejin, lo Sr. Derch no caurá.

Y es que com á sabater que ha sigut, coneix millor que ningú las virtuts enganxadissas de la pega.

En lo repertori de las obras que l' empresa de Romea 's proposa estrenar durant la temporada próxi-

ma, n' hi ha una del Sr. Ferrer y Codina titulada: «Gallina vella fa bon caldo.»

Tractantse del etern plagiari, se m' ocorre preguntar:

¿Qu' es lo que fa mes bon caldo: una gallina vella ó una obra francesa vella ó nova donada al teatro catalá com original?

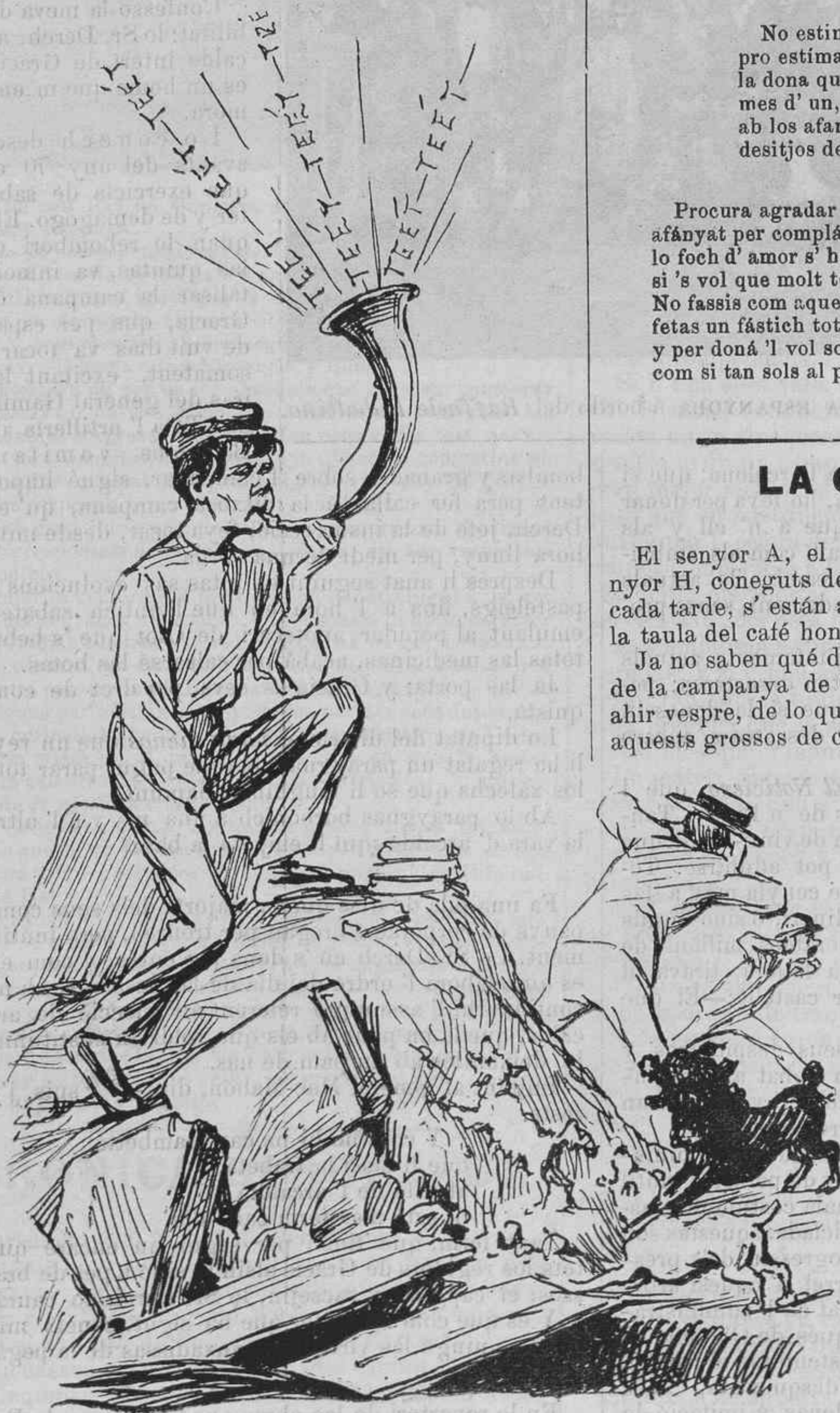
P. DEL O.

TONTERIAS

À UNA BONA AMIGA

Sent, com ets, corresposta
entrégat sens recel y ab tota l' ànima

L' ALEGRIA DE BARCELONA

¿No podria 'l contratista
que 'ls cables eléctrichs posa

fer que la seva trompeta
toqués alguna altre cosa?

al dols amor qu' emboniqueix la vida,
únich consol d' aquesta vall de llágrimas.

Als qu' en los anys millors de sa existencia,
plé 'l cor de foch y 'l cap d' ilusions santas
al amor pagan lo tribut que deuen,
quan la carn se 'ls apaga
d' aquell foch fill de Deu, encare 'ls queda
dols caliu en lo cor y llum en l' ànima.

*
* *

No alabis las gracias
del jove qu' estimas
y menos al trobarte
davant de tas amigas,
puig pots despertá en alguna
desitj de gosar ta ditxa
y encar' que juri fidel serte
y encar' que honrat y molt bó siga
no hi ha cap home qu' en amor refusi
un plat sabrós quan á menjar convidan.

*
* *

No estimis més que á un home
pro estimal de debó,
la dona que n' estima
mes d' un, es que confón,
ab los afanys de l' ànima
desitjos de son cos.

*
* *

Procura agradar sempre al teu amant,
afányat per compláurel en quant vulgui,
lo foch d' amor s' ha de ventar sovint
si 's vol que molt temps duri.
No fassis com aquellas que dins casa
fetas un fástich tot lo dia van,
y per doná 'l vol solas s' empolaynan
com si tan sols al públich—haguessin d' agradar.

JEPH DE JESPUS.

LA COMISSIÓ

El senyor A, el senyor B, el senyor F y 'l senyor H, coneguts de molts anys y contertulians de cada tarde, s' están aburrint de valent al rededor de la taula del café hont diariament solen reunir-se.

Ja no saben qué dir: han parlat de tot. Del temps, de la campanya de Cuba, del terrible asesinato d' ahir vespre, de lo que diuen que val cada rotllo d' aquests grossos de cable eléctrich, d' un fet que ha passat ab una criada molt guapa que viu á l' escala d' un d' ells ...

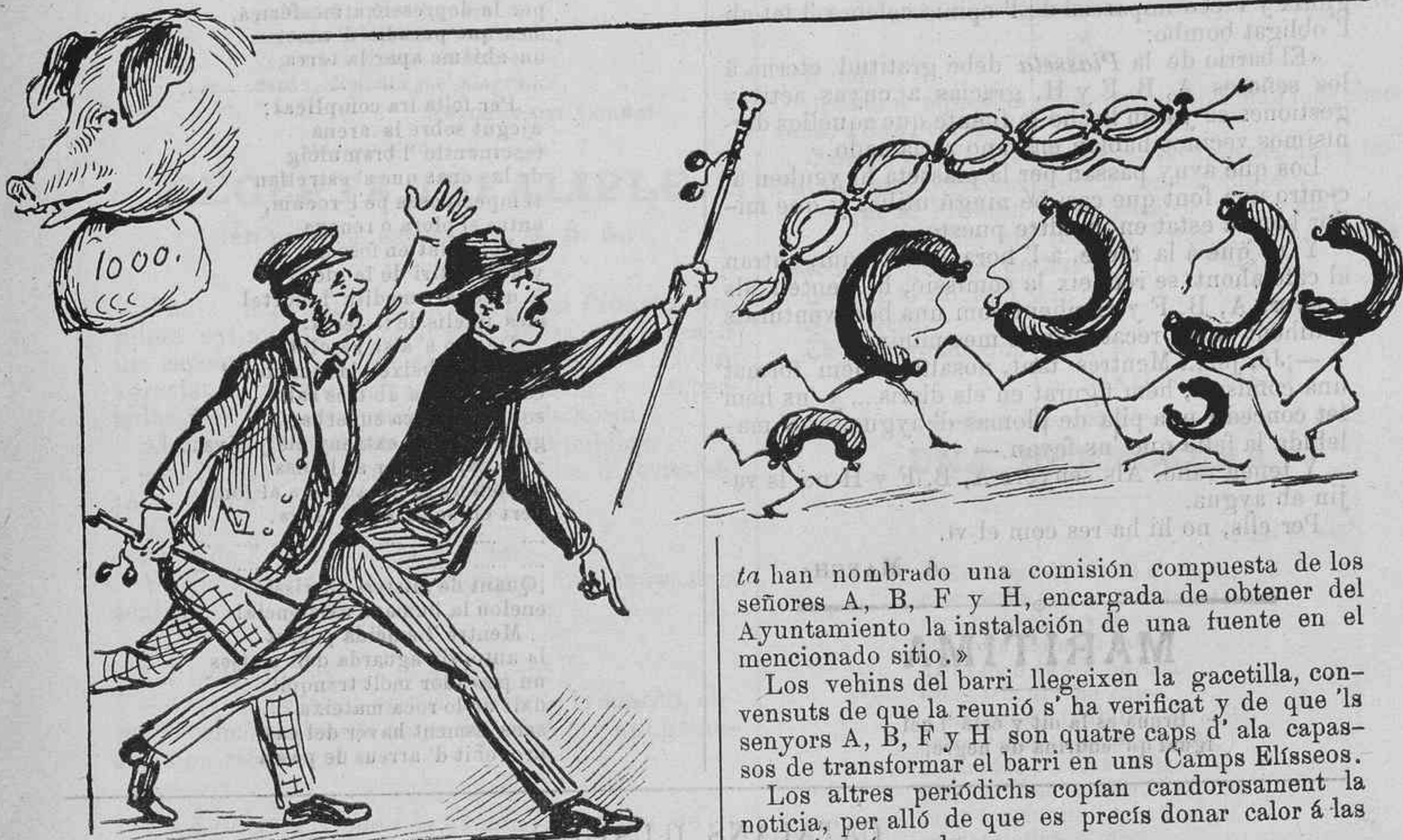
Agotats los assumptos propis de las sevas conversas, l' ensopiment comensa á pendre possessió de la taula. Lo senyor A 's posa á xiular á mitj tó; lo senyor B inaugura una serie de badalls que amenassa prolongarse bastant; lo senyor F toca 'l piano sobre 'l marmol y 'l senyor H sembla buscar una posició cómoda pera ferhi petar una bacayna.

De repent—observin que las grans ideas sempre venen d' aquesta manera—de repent lo senyor A pára 'l xiulet y exclama sense la menor preparació:

—¿Saben que sembla mentida que á la plasseta d' aquí baix no 'ns hi hajan posat una font?

Tots aixecan el cap, sorpresos per la novetat del pensament.

DESPOTISME TOCINAYRE

—¿Butifarras pels carrers?
¿Salsitxas en llibertat?...
¡A la presó desseguida
d' ordre de l' autoritat!

—¡Es veritat!—diu lo senyor B, malmetent un badall que ja casi tenia á mitj camí.

—¡Té rahó!—respón lo senyor F, aixecant los deus dits de la taula.

—¡En efecte!—anyadeix lo senyor H, aixeribintse repentament.

Ja tenim la *bandera* de la font issada. Los quatre senyors s' agrupan patrióticament alrededor d' ella, y comensan á discutir l' idea iniciada pel senyor A.

Tots hi están absolutament conformes. Avuy que á tot arreu hi ha fonts, es una mala vergonya que la *plassetta* estigui *huérfana*—com diu un d' ells, pera donar mes forsa á l' arenga—d' un element de vida tan indispensable. Ja que fins ara ningú hi ha atinat; ja que 'ls vehins s' olvidan de reclamar una millora que tant els interessa, ells quatre, que son homes d' impuls y patriotas exempts de *miras bastardas*, segons frasse del senyor H, que 's recorda haverla sentit dir á n' en Castelar, anirán allá ahont s' haja d' anar pera obtenir lo que de justicia 's deu á la *plassetta*.

Y en menos de mitj' hora, sense oposició de cap classe, donan l' assumpto per suficientment discutit, acordan apropiarse la representació del barri y nombran una comissió, composta d' ells mateixos y constituída d' aquesta manera:

Presidencia: Senyor A.

Vocals: Senyors B y F.

Secretari: Senyor H.

Tan bona manya 's donan, que aquell mateix vespre un diari dels que surten mentres la gent sopa, publica entre las sevas gacetillas una que diu:

«A consecuencia de una numerosa reunión que esta tarde se ha celebrado, los vecinos de la *Plasse-*

ta han nombrado una comisión compuesta de los señores A, B, F y H, encargada de obtener del Ayuntamiento la instalación de una fuente en el mencionado sitio.»

Los vehins del barri llegeixen la gacetilla, convensuts de que la reunió s' ha verificat y de que 'ls senyors A, B, F y H son quatre caps d' ala capasos de transformar el barri en uns Camps Elíseos.

Los altres periódichs copian candorosament la noticia, per alló de que es precis donar calor á las iniciativas fecundas.

Y l' arcalde primer, que no sols no sab que á la *plassetta* no hi haja font, sino que ni siquiera té noticia de que la tal *plassetta* existeix, s' entera per primer cop del negoci, gracias al avis del porter del seu despaig, que fentli una gran cortesía li diu:

—Senyor, hi ha quatre subjectes que desitjan veurel.

—¿Quí son?

—La «Comisión de defensa y fomento de la fuente de la *plassetta*.»

—Que passin.—

La *comissió* entra y l' arcalde 'ls fa explicar.

Lo senyor A porta la paraula, y per tenir l' edat que té, no ho fa gens malament.

Del vocabulari de costum, no hi ha una sola paraula que no serveixi. Los barris postergats... l' element de *progrés* que l' aygua representa... los sagrats interessos de la salut pública... la paternal y exemplar administració del actual Ajuntament... la té que 'ls vehins de la *plassetta* tenen en la justicia de la primera autoritat local... Tot aixó tira l' senyor A per las orelles del arcalde en los quinze minuts que dura la conferencia.

Pera saber lo resultat que la entrevista dona, basta fullejar lo diari d' aquella nit:

«La comisión de defensa y fomento de la fuente de la *plassetta*, compuesta del señor A, presidente, y de los señores B, F y H, ha celebrado esta tarde una detenida conferencia con el señor alcalde, habiendo salido de ella tan bien impresionada, que es muy probable que dentro de un plazo muy breve la *plassetta* cuente con la fuente que con tanto empeño solicitan aquellos vecinos.»

No s' equivoca l' diari al estampar aquesta profecía. Com la colla del café no té altra cosa en que ocuparse y l' arcalde, vista l' insistencia de la comissió en anarlo á visitar cada dos ó tres días, comprén que per tréuressela del davant no li queda mes remey que accedir á las sevas pretensions, concedeix á la *plassetta* la font que la comissió demana,

sense ni tan sols enterarse de si s' hi necessita ó no.
 La font es efectivament inaugurada, la «Comisión de fomento y defensa» 's corona modestament de gloria y l' eco imparcial de l' opinió celebra 'l fet ab l' obligat bombo:

«El barrio de la *Plasseta* debe gratitud eterna á los señores A, B, F y H, gracias á cuyas activas gestiones es ya un hecho la fuente que aquellos dignísimos vecinos habían en vano reclamado.»

Los que avuy passen per la *plasseta* hi veuhen al centro una font que casi bé ningú utilisa y que millor hauría estat en un altre puesto.

Y 'ls que á la tarde, á l' hora de costum, entran al café ahont se reuneix la comissió, hi senten als senyors A, B, F y H rihent com uns benaventurats y dihent sense recatarsen lo mes mínim:

—¡Jé, jé!... Mentres tant, nosaltres hem format una comissió, hem figurat en els diaris... y 'ns hem fet concedir una pila de plomas d' aygua, que malehida la falta que 'ns feyan.—

Y tenen rahó. Als senyors A, B, F y H no 'ls vajan ab aygua.

Per ells, no hi ha res com el ví.

A. MARCH.

MARÍTIMA

Bruna es la nit y está 'l cel
 igual qu' endrina de negre;

sense la lluna ovirars'
 ni la llum de las estrellas,
 bramulant terrible 'l mar
 per la depressió atmosférica,
 mes que paradís d' amor
 un abisme apar la terra.

Per folla ira complicat,
 ajegut sobre la arena
 fascinantlo 'l bramuleig
 de las onas que s' estrellan
 tempestuosas pe'l rocám,
 entre si plora ó renega
 embolcallat en foscor
 y ab martiri de la idea,
 fa un quart medita 'l mortal
 més infelis de la terra.

De cop s' alsa resolut
 ¡no 'l cohibeixen las tenebras!
 camina, puja ab tres salts
 sobre una roca superba,
 guayta 'l cel, extreny els punys...
 y de cap al mar se llenza.

Com un roch cau vers al fons,
 pert els sentits y s' ofega.

¡Quant de misteri é irrissió
 enclou la humana existencia!

Mentre 'l suicida pobret
 la autopsia aguarda dels metjes,
 un pescador molt tranquil
 dalt de lo roca mateixa
 sens' esment haver del cas,
 provehit d' arreus de pesca

CATALANS ILUSTRES

JAUME CASANOVAS

PARELLADA

Agricultor sapientísim,
 ab son esfors colossal
 ha convertit erms estérils
 en horts y verdosos camps.
 Catalunya, Espanya entera
 coneix avuy lo que val
 lo fomentadó entussiasta
 de la *Colonia del Prat*.

y batenthi un sol eadent
que las pedras esbadella,
pausat l'aparell guarnint
ab més calma que paciencia,
veyent capbussá 'ls burrets
canta, disfruta y s'alegra....

ANTONET DEL CORRAL.

RECEPTA INFALIBLE

(Ab privilegi exclusiu, S. G. D. G.)

¡Plaf!... A lo millor de la funció del Frontón, una pilota extraviada rebot al mitj de las pestanyas d' un espectador, y.... ¡no es nada lo del ojo!... L' ull agraviat se 'n va interinament á passeig, y l' espectador, per bona compostura, 's queda borni.

Alarma, crits, alborot en la opinió pública:

—¡Aixó no ha de succehir! ¡Aixó ha d' evitarse!
¡A n' aixó s' hi ha de posar remey!—

¿Cóm?

Aquí de l' inventiva de cada hù.

Vegin los diversos parers que fins avuy hem sentit:

*
**

UN INTELIGENT... ó lo que sigui:

—Lo més práctic es enfonzar més la *cancha*, elevar la *concha*, alzar la paret de *rebot*... y qui gemeja ja ha *rebut*.

*
**

UN AFICIONAT, que á la quènta 's recorda de lo que ha vist á LA ESQUELLA:

—Aixó 's remediaria si cada espectador, al entrar al Frontón, se posés una careta de tela metálica.

*
**

UN VIDRIAYRE:

—Estich en la convicció de que la millor manera d' evitar aquests *siniestros* fora colocar una paret de cristall ben groixut entre 'l públich y 'ls *artistas*.

*
**

UN RECAUDADOR DE CONTRIBUCIONS:

—¿Y si á cada pelotari, avants de comensá 'l partit, se li fes depositar una cantitat pera respondre dels ulls que durant la *ceremonia* deteriorés? ¿No sería aquest un gran medi pera obligarlos á anar ab mes cautela?

*
**

UN INVENTOR:

—Lo perill estriba en la exagerada llibertat de que disfruta la pilota. ¿Qué fá l' auceíl lliure? Fuig. ¿Cóm s' evita que fugi? Subjectantlo.

Al meu entendre, la pilota hauria d' anar lligada ab un fil, que no li permetés traspasar la línea que marca l' espay reservat al públich.

*
**

UN QUE NO ES TONTO:

—¿Y si las pilotas fossin molt mes grossas?
¿Verbi-gracia, com una sindria?...

*
**

UN QUE TAMPOCH HO ES:

—¿Y si las pilotas fossin molt més petitas?
¿Per exemple com una avellana?...

*
**

UN HOME DE BON COR:

—¿Y si las pilotas, en lloch de ser d' una cosa dura, fossin... de molla de pa?

*
**

UN PRÁCTICH:

—La causa de las repetidas averías que 'ls ulls dels

espectadors sufreixen es la poca extensió del Frontón. Los espectadores están com qui diu dintre del camp del joch. Arreglis aixó, y desapareix el perill.

*
**

Bueno.

¿Quína d' aquestas opinions els semblan mes acertada? ¿Cap, veritat?

Donchs ara 'ls daré la meva; recepta segura é infalible, que no deixa lloch al menor dupte.

Perque al Frontón no 'ls passi á vostés may res, ni 'ls hi perillin els ulls, ni 'l nas... ni la butxaca ¿saben lo que han de fer?

Lo que fa un servidor:

No anarhi.

Es un sistema que no falla.

MATÍAS BONAFÉ.

||o||

UNA HERMOSURA

¡Qui la vol!

Es rossa, de cabell d' ángel,
representa uns quinze anyets,
cara sonrosada y fresca,
alta y de cos molt esbelt,
ab lo foch de sas miradas
encendria al mon enter.

Sempre ab la rialla als llabis
deixa veure ¡ay! unas dents
nacaradas com las perlas
que 'l mar en son dintre té;
es un tresor que 'l que 'l vegi,
primer patirá d' ofech
que cansarse de ter passos
per apoderarse d' ell;
es la dona engrescadora
que á molts fa somiar desperts,
y que tothom busca ab ansia,
y que may ningú en lloch la veu.

Es d' expressió tentadora
y manté á tothora encés
lo braseret que Cupido
en son cor verge encengué,
y qu' es del amor la flama
y dels homes lo torment;
es un conjunt de bellesas,
es en fi, un trosset de cel
y una per una sas gracias
anomená es per demés.

Qui la vulgui que s' hi cuyti,
li entregaré jo mateix:
es una lámína al cromo
que s' obté per sis ralets.

PEPITO LLAUNÉ.

NOVEDATS

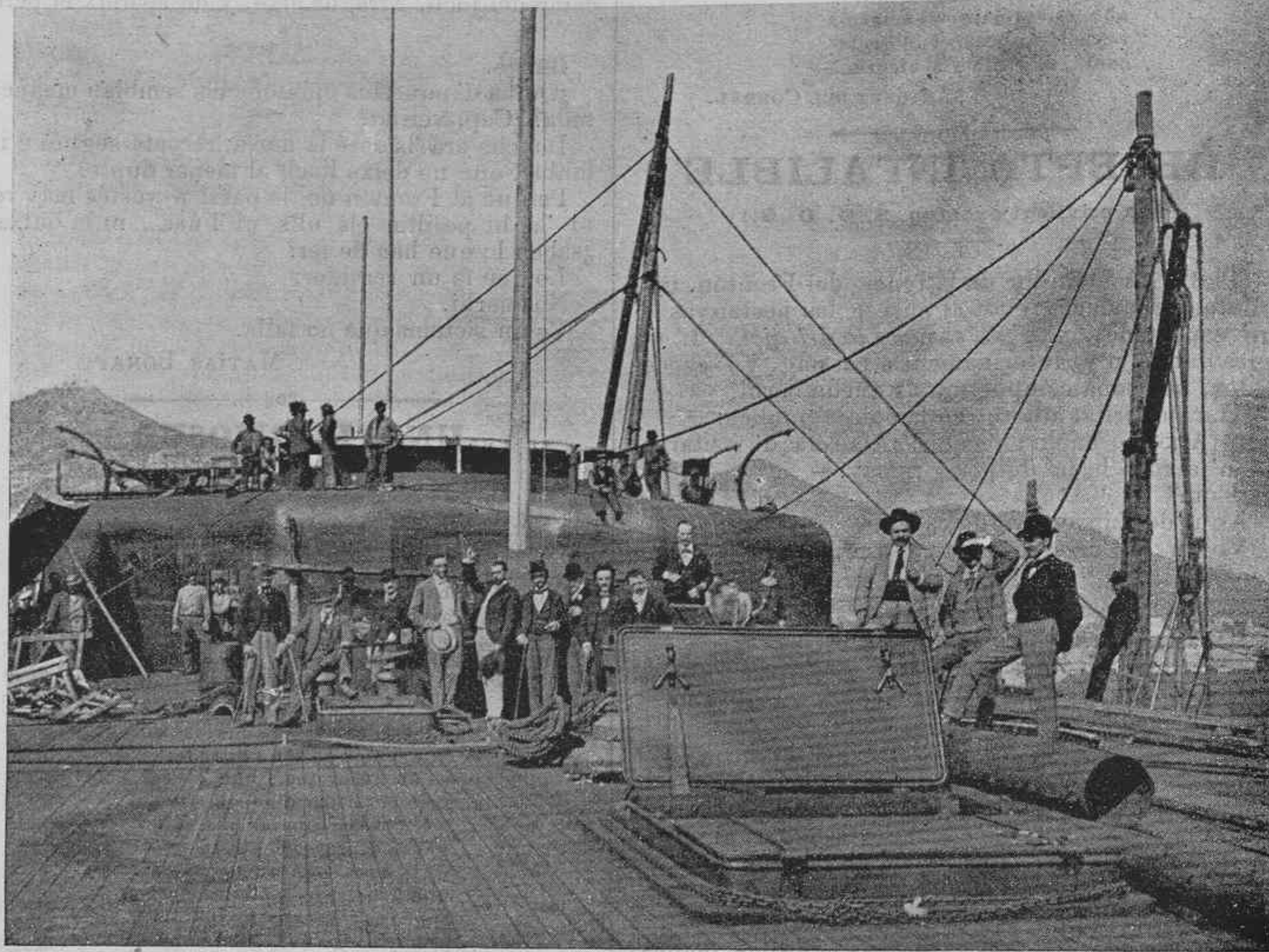
Lohengrin y *Aida*; *Aida* y *Lohengrin* han fet, pot dirse, 'l gasto de la senmana, alcansant lo mateix éxit que ja tinguerem ocasió de senyalar quan se posaren per primera volta en aquest mateix teatro.

Mentrestant continúan los ensaigs de *Mefistófele* de Boito, qual primera representació está anunciada per demá dissapte.

CATALUNYA

Vagin contant: *Luigi XI*, *Amleto*, *La gerla di papa Martin*, *La familia Pont Biquet*, *Gli Spettri*, *Michele Perrin*, *Il ratto delle sabine*, y 's farán cárrech de la varietat y amenitat de las funcions que ofereix en Novelli al núcleo dels séus amichs y admiradors. En totas ellas lo célebre

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA» A GÉNOVA (Instantáneas de nostre colaborador artístich RUS.)

A cuberta del *Cristóbal Colón*.

actor representa la primera figura, y si un día conmovió ab la seva potencia dramática, un altre enterneix ab la forsa del sentiment; y si avuy esborrona presentant ab incomparable realitat lo tipo del degenerat Oswald trassat per Ibsen, sempre que vol provoca las riallas del públich ab sas gracias cómicas tan xispejants com espontáneas. En Novelli es lo Proteo de la escena.

Com á produccions novas, desde ma passada ressenya, ha posat lo dramet *Il nonno*, en lo qual representa un vell carinyós, fent un treball exhuberant de vida y plé de matissos delicats; la comedia *Camillo degli Stagne*, vaudeville francés desarrollat ab molta travessora y ben amanit de sal y pebre y 'l monólech *I cinque sensi del l' nomo*, en extrém enginyós y del qual ne treu un gran partit l' incomparable Novelli.

Hem de reservar pera la próxima senmana l' estreno del drama d' Echegaray *Amore salvaggio* que va posarse ahir á la nit, obra escrita expressament pera en Novelli y per ell mateix traduhida al italiá.

GRAN-VIA

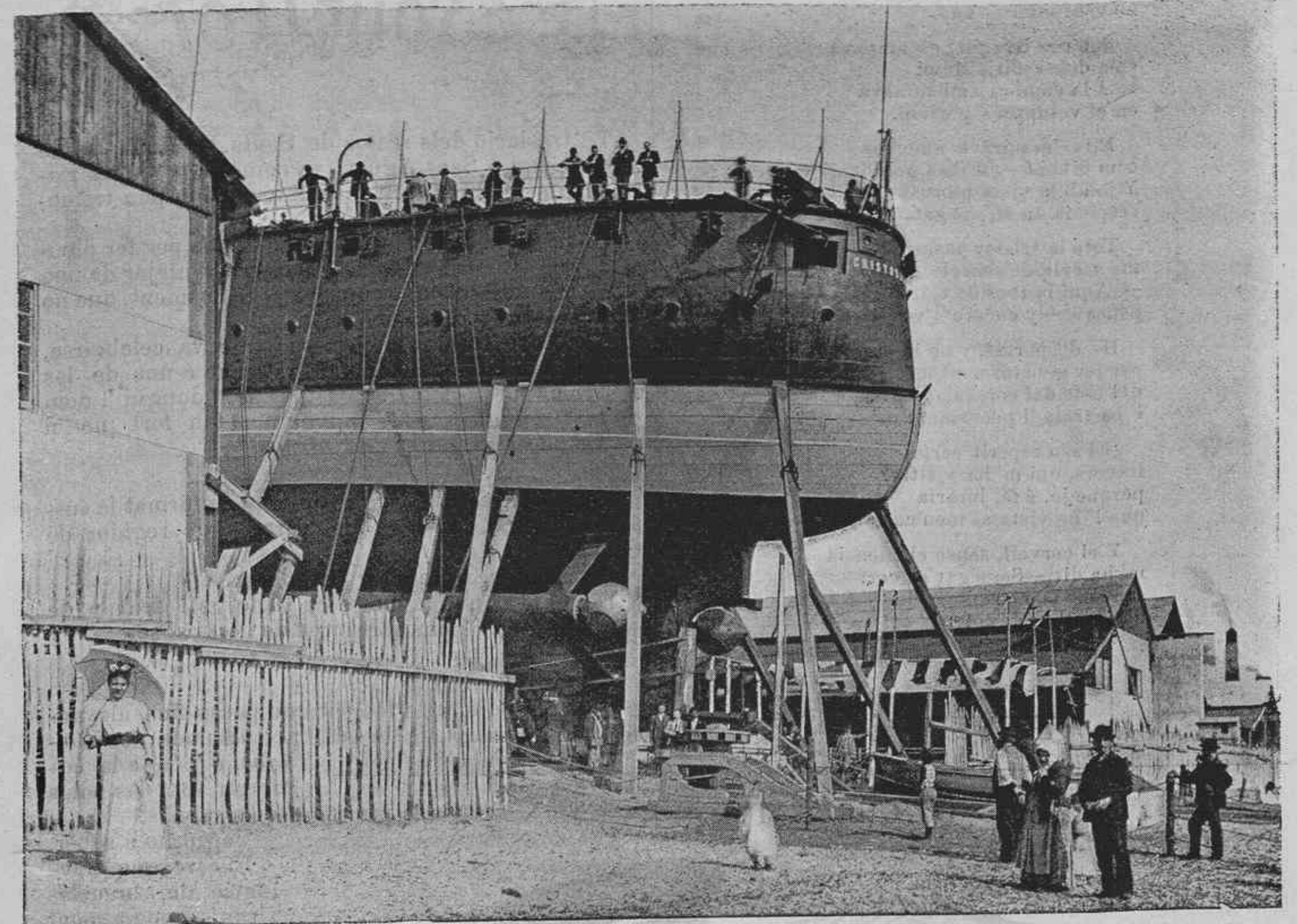
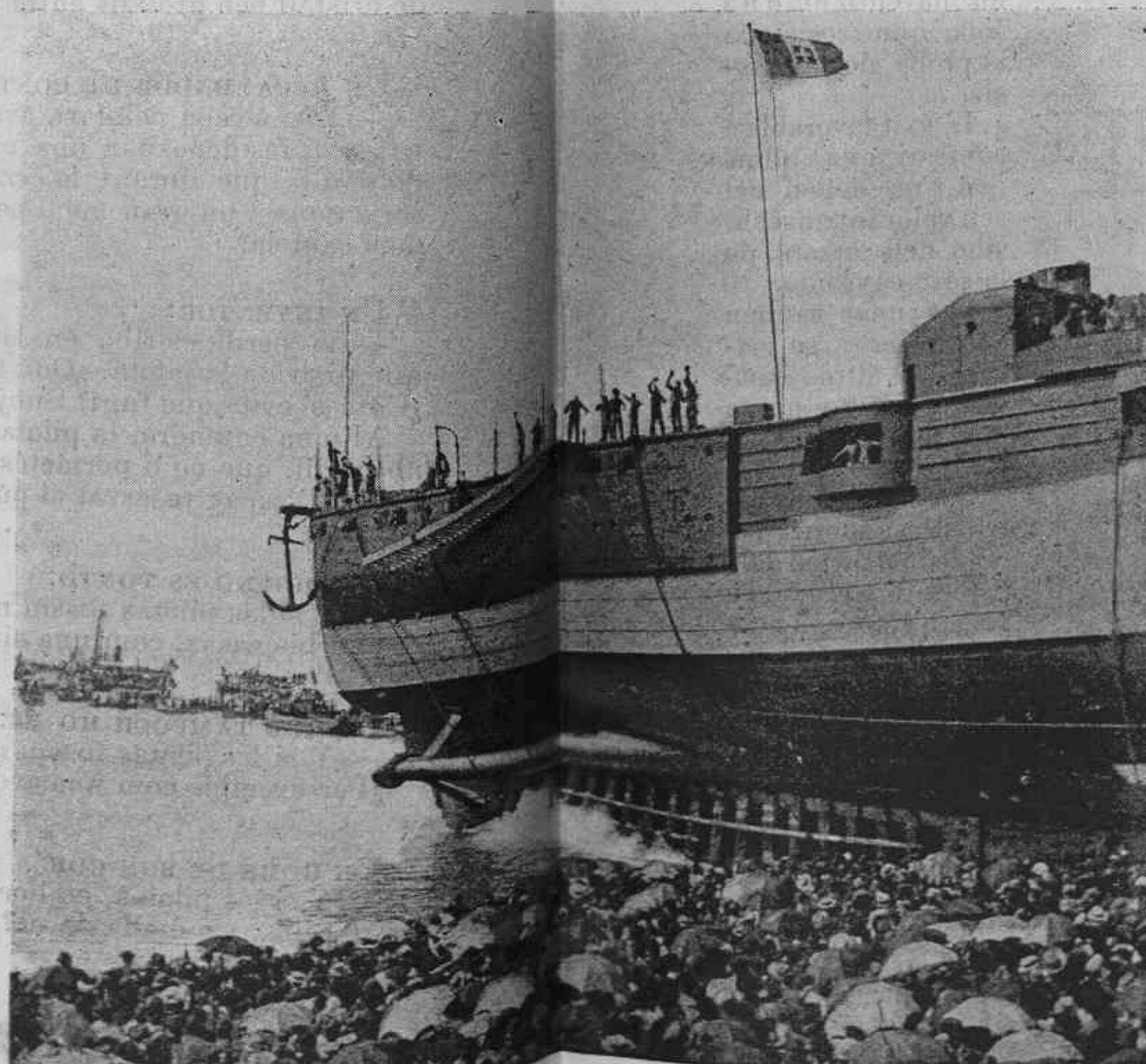
L' opereta de Suppé, *In cerca di felicitá* va tenir una execució esmerada y siguió del gust del numerós públich que omplia 'l teatro, y que prodigá 'ls seus aplausos á las Sras. Coliva, Principi y Morroto y als Srs. Grossi, Pomer y Petrucci.

En la representació de la sarsuela espanyola *Marina* hi prengué part lo Sr. Carbonell, cantant en castellá 'l paper de Koch.

S' ha posat en ensaig l' ópera *Carmen* ab la qual debutará la Sra. Obiol.

JARDÍ ESPANYOL

L' estació avansa y aquest teatro purament d' istiu arriba als últims de temporada, disparant óperas á ralet, y en los días de festa disparant de mes á mes castells de focs artificials.

Lo *Cristóbal Colón* vist de popa.

L' acte de la botadura. ¡Al aygal!...

Ernani... y castell de focs.

La Traviata... y castell de focs.

De aquesta manera hasta 'ls sorts poden anar al teatro, que molt ho han de ser si á falta de música no senten l' espatech de una piula ó l' estrépit de un petardo.

NOU RETIRO

Una companyia de sarsuela que representa obras com *Mzelle Nilouche*, *El Husar*, *Miss Hellyet*, *El rey que rabió*, etc., etc., entreté agradablement als aficionats al género y amichs al mateix temps de gastar poch.

Per ahir dijous estava anunciada la representació de *Marina*, prenenthi part lo tenor Bugatto, que fins ara s' havia dedicat exclusivament á l' ópera italiana.

ROMEA

Demá dissapte inaugura sas funcions.

Y á pesar de que porta 'l subtítol de *Teatro catalá*, en un día tan senyalat com el de la inauguració, posa en escena 'l drama d' Echegaray: *Mancha que limpia*.

Bé es veritat que per fi de festa anuncia l' estreno de una joguina catalana titulada *Parells y sandes*.

Es á dir: una funció inaugural, en la qual lo teatro catalá hi figura en la menor cantitat possible.

¡Qué s' hi ha de fer!... Aviat lo pobre teatro catalá podrá dir:

«Entre tots varen matarme
y jo sol me vaig morir.»

N. N. N.

De nou avuy l' he somiada
que ab el rostre esblanquehit,
me vetllava recolçada
á la tauleta de nit.

Jo, encisat la vista obría
ab la ma apretantme 'l cor,
y en sos negres ulls llegia
un esdevenir en flor.

Son cos ben fet, escampava
ema dolsa mitja llum,
tota la cambra embaumava
en el voluptuós perfum.

Ella, 'm mirava amorosa.
com dihent—¿M' has perdonat?—
Y jo ab la vista plorosa
responia un sí, apagat.

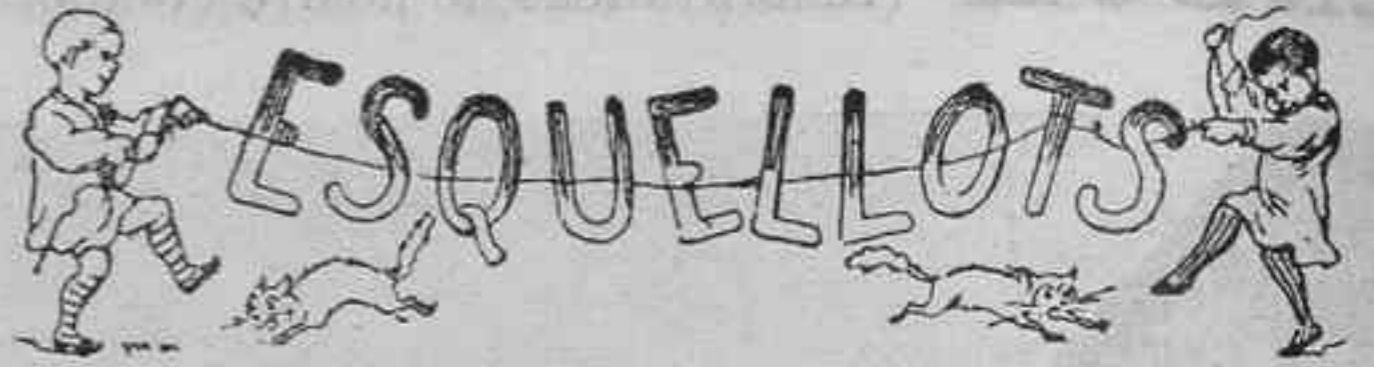
Tota la tristor passada
me servia de consol
—Aquí la tens de tornada!—
pensava—y encare 't vol!—

He despertat, y no hi era,
per fer mon torment més gréu
del fons del cor, falaguera,
l' ha treta 'l pensament méu.

¿El séu esperit seria,
llavors, qui m' ha visitat?
perque jo, á fé, juraria
que l' he vista al meu costat!

Y el cervell, sense clemencia
m' ha dit:—Sosségat el cor:
era sols la efervescencia
d' aquell vi de color d' or!

A. LLIMONER.

La traslació dels restos de Santa Madrona, desde la Catedral á Sant Agustí, va coincidir ab unas ratxadas de vent tan fort, que Barcelona entera tremolava.

Quan feya seca, van treure 'ls restos per fer ploure... Pero treure'ls perque 's posés á ventejar de una manera tan terrible, es una cosa, francament, que no figurava en lo programa.

May, com durant la professó que va celebrarse, se vejé tan clarament lo motiu de que á una de las insignias de la Catedral Basílica se li dongui 'l nom de *tintinabulum*.... Ab aquell vent tan fort ¡no 'n va fer pocas ni gaires de *tintinas*!

Lo ministre de la Governació ha confirmat la suspensió del Sr. Arteaga del càrrech de regidor de Gracia:

¡Ni arcalde, ni regidor sisquiera!...

De manera que al metje Sr. Arteaga l' acaban de sometre á un règimen rigurós de dieta absoluta.

¿Quí diu la veritat?

¿Los periódichs de Madrit que posan fins als núvols la nova sarsuela de 'n Chapí, titulada *Los Golfos*, ó 'ls que la col·locan sota las potas dels caballs?

Vagintho á saber.

Encare que tractantse de sarsuelas xicas, generalment totas son dolentas, no haventn'hi una sola que resisteixi la proba del anàlisis.

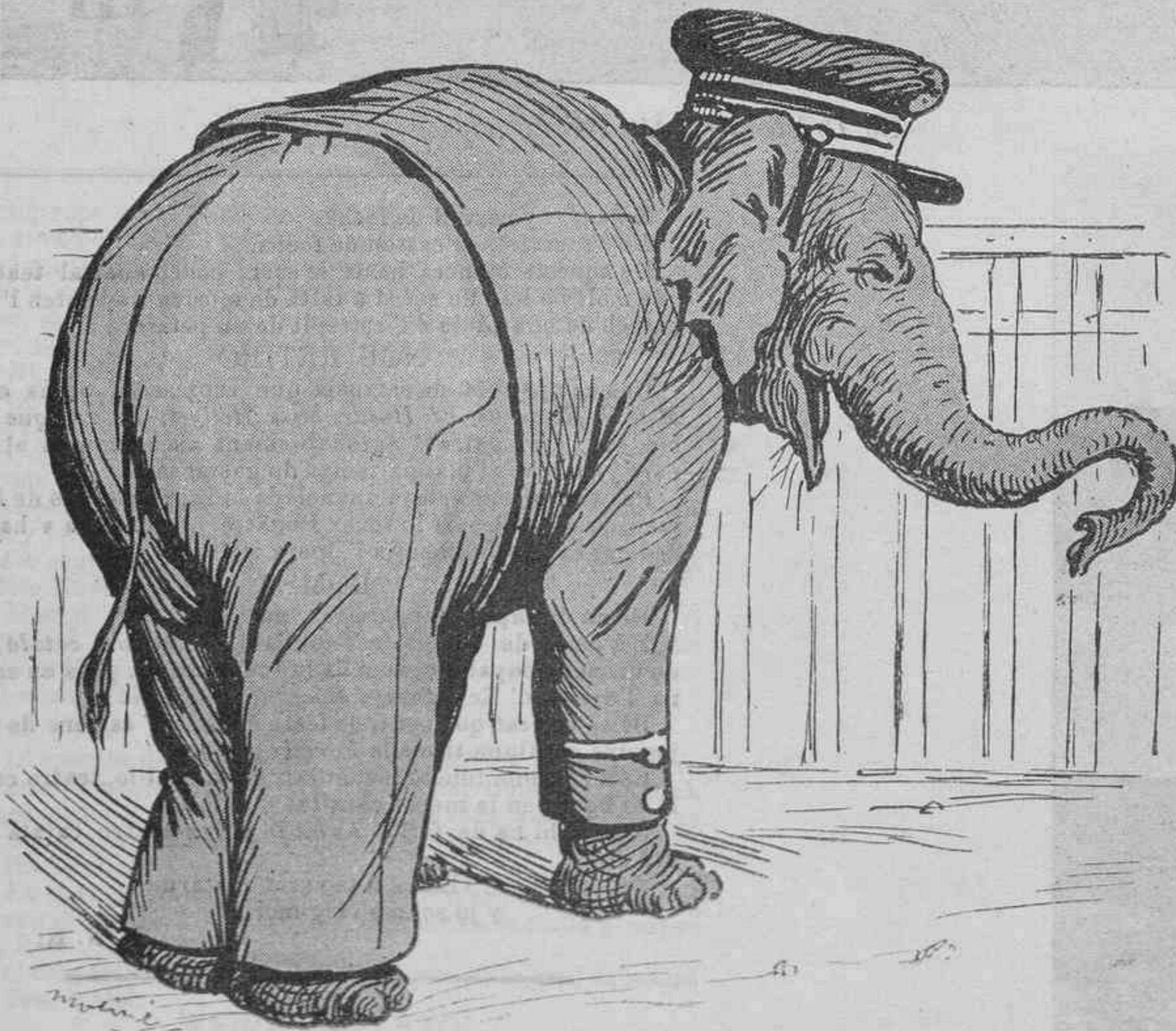
L' éxit favorable ó contrari que obtenen, no depén del séu valor intrínsech, sino dels atzars de la séva cayguda.

Las unas cauhen en gracia y se salvan; las otras cauhen al fosso y no se 'n aixecan.

Consultant las estadísticas sobre l' estat de instrucció dels pobles d' Europa, se veu qu' Espanya ocupa un lloch gens envejable respecte al número de habitants que no saben llegir ni escriure.

—Y no es pas per culpa nostra— deya un pobre mestre— tota vegada que 'ls professors espanyols sobre las assignaturas ordinarias, n' ensenyem una d' ex-

LO QUE 'S MURMURA

Diu que al elefant del Parque al hivern lo vestirán.

¡Aquí sí, senyor Beleta, que hi haurá negoci en gran!

traordinaria desconeguda en los demás païssos. Sí, senyors; nosaltres á mes de lectura, escriptura y comptes, ensenyém á viure sense menjar.

La verdadera causa de la insurrecció de Filipinas ¿saben quina es?

La *Renaixensa* ho ha descobert.

Tot lo que passa es degut á que 'ls indigenas estan indignats, y ho están porque 'ls castilas obligan als arcaldes y gobernadorcillos á anar ab la camisa fora las calsas en senyal de sumissió.

Ara vegin com las grans catástrofes poden sobrevenir moltes vegadas de una causa ben petita, sobre tot si es veritat que lo de la camisa que alguns podrien pëndreho com una moda dels filipinos, sigui realment una exigencia dels castilas.

A no ser—lo qual també podria ser—que al diari del carrer de Xuclá, 'l que li haja anat ab aquest quènto, li haja aixecat la camisa.

No trobém paraulas pera expressar la gratitut que envers lo públich sentim per la carinyosa acullida que al álbun *BARCELONA Á LA VISTA* ha dispensat.

Igual que agotá 'l *primer* quadern, en pochos días ha agotat lo *segon*, publicat dimecres de la senmana passada, ab tot y constar l' edició d' un immens número d' exemplars.

Agrahím de totas veras las felicitacions que per aquest *segon quadern* hem rebut y doném als nostres lectors la seguretat de que 'ls seus aplausos, més que de vanagloria, 'ns serveixen d' estímul pera esmerarnos més en compláurels.

Ha sortit la *tercera edició* del *primer quadern*, que tan sollicitat havia sigut per las numerosas personas que s' havían quedat sense, y mentres s' está treballant activament en la confecció del *quadern tercer*, se prepara la *segona edició* del *quadern segon*.

Ja veuhem, donchs que no 'ns adormím, com sol dirse, sobre 'ls llorers, y que l' álbun *BARCELONA Á LA VISTA*, impulsat per la benevolencia del públich, va vent en popa y «endavant, endavant sempre!»

Lo joch del billar—noble joch, com deyan avants—te desde avuy un alberch suntuós, espayosíssim y confortable, en lo Café de Novedats. ¡Vaya una sala de billars la que ha fet construir el rumbós Ignasi Elfas!

Qui veu aquella munió de taulas, totas funcionant en mitj de la major animació, en un local espléndit, la veritat, se queda blau.

Desde avuy, quan se preguntí:—¿Pera quin fi es criat lo barceloní?

S' haurá de respondre:—Pera jugar al billar.

Un dels departaments mes concorreguts, per lo mateix que constituheix una verdadera novetat, es el que ha sigut designat ab lo títul de *Academia*.

Allá 'ls jugadors mes habilis se las apostan á qui farà series mes seguidas de carambolas, y d' interés entre 'l públich que contempla 'ls desafíos, y fins en certs moments, d' entusiasme, no 'n vulguin mes.

Un adorador del taco, deya:

—Vaja que si á Madrit tenen l' *Academia* de la Llengua, á Barcelona tenim l' *Academia* dels fets.

Tot de un plegat y á pretext de que s' han acabat los fondos, l' arcalde de Barcelona ha proposat donar la llicencia absoluta, al aixám de celadors que venían pasturant en los camps del pressupost municipal.

Algú suposa que 'ls celadors no servían de res, y que una vegada suprimitos no farán cap falta.

En cambi 'ls que rebin las dimissorias, dirán:

—Estavam al cel y per aixó 'ns deyan *ce-ladors*... Y 'ns han tret de la gloria precisament el día que 'ns han deixat *sé-sants* (cessants.)

Lo Frontón Condal situat en lo carrer de Rosselló es un edifici espléndit, molt apropósit pera 'l Joch de pilota, quals partidas no s' haurán de interrompre per fret que fassi y per mes que ploqui: lo nou Frontón está cubert.

Y vels'hi aquí que 'l Barcelonés, per no ser menos que 'l seu rival, ja s' disposa á construir un departament qu' estará cubert també, adossat al que ha servit fins ara pera jugar al aire lliure. De manera que será un Frontón bessó, ab canxa de hivern y canxa d' istiu, ab la que s' podrá utilizar quan ploqui y ab la que s' farà servir quan estigui seré.

Y aquí tenen palpablement demostrat fins á quin extrém lo *sport* vasco ha posat fondas arrels á Barcelona.

Iglesias, convents y frontóns... aixó es lo que avuy

¡JA HA ARRIBAT!

¿Don Joseph torna á sé aquí?
No cal pas que barriném:
vé á dá una *empenta* als terrenos
de Jerusalem.

AUCELLS DE PARIS

Una modisteta, que torna al niu.

se construïx principalment: es l' última moda. Moltes oracions y moltes apostas.

La Catalana, companyia de omnibus de Barcelona que fa ab molt éxit la competència al anglés ha allargat fins al carrer de Casanova la parada dels cotxes que fins ara sortien de la Plassa de la Universitat, sense augmentar lo preu del passatge. Los vehins de aquella populosa barriada n' están molt satisfets.

Aixís ho ha de fer sempre la Catalana: poch á poch se va lluny.

Llegeixo:

«Un fondista de Berlín se disposa á introduhir en la seva cuyna la carn de dromedari, que en un article de periódich ha sigut declarada semblant á la del bou.»

¡Magnífica ocasió pera fer un bon favor á alguna persona desgraciada! Lo gep, segons diuen porta sort.

Per lo tant, la única manera de millorar la situació d' Espanya sería tal vegada propinar á n' en Cánovas y als seus companys de ministeri, caldo de gep de dromedari á tot pasto.

Un periódich de Barcelona que 's distingeix per las sévas tendencias retrógradas proposa seriament qu' en l' edifici que avuy ocupa la Capitanía general, s' hi instali una comunitat de frares de la Mercé.

Com avants del any 35.

¿Qué 'ls sembla la proposició? ¿Veritat que aném progressant qu' es un gust?

Un episodi de la vida neoyorkina.

Una nena guapa y rica va enamorar-se de un jove elegant y de fesomia molt simpática. Lo que mes li agradava era 'l nas que tenia ell, un nas fi, correcte de líneas, y admirablement proporcionat.

Se feu la boda y després de la boda 'l convit, al qual hi assistiren los principals amichs dels nuvis.

Y succehí que á lo millor de la festa, 'l nuvi qu' estaria algun tant costipat ¡etxém! etjegá un estornut estrepitós, y 'l nas li caygué sobre las estovallas.

Lo duya postís.

La nuvia, al veure'l sense aquell adminícul que constituïa la seva joia, llenzá un crit estrident y caygué desmayada.

Al día següent lo jutje rebía una demanda sollicitant lo divorci.

No podrá dirse certament que la pretensió de la nuvia no *tregui nas* á res.

A tots los aficionats als fenómenos zoológichs sens dupte els agradará saber que á Mahó una gallina vá pondre un ou de gran tamanyo que no pesava menos de 200 grams, ó siga mitja lliura.

Rompuda la closca 's va veure ab sorpresa que dintre de l' ou gros n' hi havia un altre de dimensions ordinarias.

Y ara si algú pregunta á quína rassa pertany la gallina que tal cosa ha fet, s' haurá de respondre que pertany á la casta dels espavilats, per lo bé que sab amagar l' ou.

Un periódich enumera las aficions coleccionistas de tots los membres de la real familia de Inglaterra.

Lo duch de York colecciona sellos de correus.

La duquesa de Fife 's dedica á la fotografia.

La princesa Maud busca ab passió 'ls objectes de marfil y 'ls ullals y las dents de animals raras.

Respecte al Príncep de Gales no 'n diu res lo periódich que dona la noticia.

Y á pesar de aixó á la séva manera, també es coleccionista.

Avuy com avuy colecciona acreedors, fins que arribi 'l día de poder saldar los séus deutes.

Llavoras coleccionará debitoris y pagarés.

Atrafegat ab los seus negocis que li absorbeixen tota l' atenció, D. Ernest, acaudalat comerciant, una vetlla va deixar sola á la seva dona, ab en Carlos, jove concertista de piano, tant entussiasta de la música de concert, com atrevit ab lo sexo débil.

Quan un' hora després torná 'l marit á casa, la senyora conservava en sa fesomia senyals evidents del bon rato que havia passat. Y tota ingénua, digué:

—¡Ay Ernest, creu que no hauria dit may que 'n Carlos tingués unas mans, d' ángel com las que té Mare de Deu, ¡y qué bé que toca!

Hi ha ximplets que sempre parlan de las glorias del amor...

No dormir.... no tenir gana....
corsecarse y estar groch.

No vals tant tú, com lo susto
que m' has dat aquesta nit:
he somiat qu' eras casada
y que jo era 'l teu marit.

Es l' amor, Roseta maca,
igual que la brossa al ull:
per més que me 'n vull distreure,
sempre estich pensant ab tú.

JOSEPH D. G.

QÜENTOS

Una senyora de la mes alta societat, en una festa benéfica, presenta la safata á un opulent banquer. Aquest no li dona mes que un bitllet de 25 pessetas. —25 pessetas no mes?— exclama la senyora.—Lo

fill de vosté ara mateix acaba de tirar á la safata un bitllet de 20 duros.

—Senyora: 'l meu fill no sab lo que costan de guanyar.... Y además té la sort de tenir un pare molt rich.

Se parla de una novela que acaba de publicarse, y un literat ne fa grans elogis.

—Escolti:—diu un pare de familia (no dels de la *Fulla*, sino dels que tenen fills y fillas)—¿creu vosté que una noya soltera pot llegirla aquesta novela que diu?

—Si senyor.... á ulls cluchs.

Una definició xocant:

—Amor platónich que significa?

—Ja veurá, senyoreta.... ¡com vol que li digui jo, pobre de mí!.... Amor platónich es.... un plat sense res per menjar.

LA MODA DEL PEDAL

¡Hasta 'ls fabricants de bisbes s' hi engrescan!

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Mi-que-ló.*
- 2.ª ID. 2.ª—*Pan-do.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Peras — Presa — Pesar.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La venjança de la Tana.*
- 5.ª TERS DE SILABAS.—*VI CEN TA
CEN TA VO
TA VO LA*
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Ramonet.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per só groixut un contrabaix.*

TRENCA-CAPS

XARADAS

I

Com que no tinch *prima*
ni *dos* per *primera*,
vaig á *dos tercera*
per buscar *total*

Y sino m' animo
prenent altra mida,
passaré una vida
perversa, infernal.

Dos-tres hù de jove;
y allá á la vell sa
tota ma riquesa
seráu sufriments.

Ningú de mas penas
ne tindrà planyesa,
y jo, per defensa
sols remordiments.

Y quan mos ulls tanqui
mort per la indigencia,
sols indiferencia,
veurán vora meu;

y 'l qui mes se dolgui
dirá ab veu afable:
—Era un pobre diable;
tant bé li ha fet Deu.

POCOLI.

L' ACONTEIXEMENT DE LA SENMANA

—Vamos, dígam la vritat: còntam, ¿per qué estás tan trista?

—¡Perque 'l papá no ha comprat el *Barcelona á la vista!*

II

Ma primera es una fruyta,
dos-tres es un animal,
y 'l nom d' una hermosa nena
l' hi pres per lo meu Total.

SURISENTI.

MUDANSA

Dos companys en un café
els quals estavan de gresca,
varen fer una juguesca
que lector t' explicaré.

La jugada consistia
en veure quin de 'ls dos fora
qu' en molt menos d' un quart d' hora
total total se beuria.

FIDEL DELFI.

CREU NUMERICA

2 3 2.....	Nom de dona.
1 9 3.....	Nom d' home.
1 2 3 4 5 6 7 8 9...	(a) d' un pelotari.
1 2 6 6 1 9 8 1 2...	Poble catalá.
6 6 2 6 1 2 8 8 7...	> >
9 6 9.....	> >
1 9 8.....	> >
8 2 6.....	Moneda.
2 6 6.....	Vejetal.
1 5 2.....	Parentiu.
6 6 2 4 9.....	Carrer de Barcelona.
2 8 6 7 1.....	> >
8 5 7 8 7 1 2.....	> >
6 7 8 6 1 2 4.....	> >

H. VILÁ M.

TRENCA-CLOSCAS

D.ª MARIANA C. CEGA
PLÁ

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títul de un periódich ilustrat de Barcelona.

SAMUEL GRAN É IRURUETA.

CONVERSA

—Qué has menjat avuy per esmorzar, Paco?
—Llonzas y un llonguet molt fi.
—Gastas molt noy per esmorzar!... Te tractas como un rey!
—Encare hi menjat un' altra cosa.
—Qué?
—Tots dos ho hem dit: rumía.

JUMERA.

GEROGLIFICH

×
DIBUIX
: AAA
PINTURA
: A

CINTET BRUN.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

COLECCIÓN DIAMANTE

(EDICIÓN LÓPEZ)

Obras de los mejores autores Nacionales y Extranjeros
VAN PUBLICADOS 46 TOMOS
Acaba de salir á luz

LA CONDESA DE LAGARDE

por EUGENIO SUÉ

Un tomo en 16.º con una elegante cubierta al cromo
Ptas. 0.50

REGLAMENTO

para la IMPOSICIÓN, ADMINISTRACION y COBRANZA de la
CONTRIBUCIÓN INDUSTRIAL Y DE COMERCIO
publicado por el Boletín Oficial
Un tomo 8.º Ptas. 1.

OBRAS DE B. PÉREZ GALDOS

Episodios nacionales. Edición económica á 2 pesetas tomo.

Trafalgar. — La corte de Carlos IV. — El 19 de Marzo y el 2 de Mayo. — Bailén. — Napoleón en Chamartin. — Zaragoza. — Gerona. — Cádiz. — Juan Martín el empecinado. — La batalla de los Arapiles. — El equipaje del Rey José. — Memorias de un cortesano de 1815. — La segunda casaca. — El grande Oriente. — El 7 de Julio. — Los cien mil hijos de San Luis. — El Terror de 1824. — Un voluntario realista. — Los apostólicos. — Un faccioso más y algunos frailes menos.

Novelas españolas

Doña Perfecta, Ptas. 2. — Gloria, 2 tomos, Ptas. 4. — Marianela, Ptas. 2. — La familia de Leon Roch, 3 tomos Ptas. 6. — El amigo manso, Ptas. 3. — La Desheredada, 2 tomos, Ptas. 6. — El doctor Centeno, 2 tomos Ptas. 6. — Tormento, pesetas 3. — La de Bringas, Ptas. 3. — Lo Prohibido, 2 tomos, Ptas. 6. — Fortunata y Jacinta, 4 tomos, Ptas. 12. — Miau, 1 tomo, Ptas. 3. — La Incógnita, 1 tomo, Ptas. 3. — Realidad, 1 tomo, Ptas. 3. — Angel Guerra, 3 tomos, Ptas. 9. — Tristana, 1 tomo, Ptas. 3. — La loca de la casa, 1 tomo, Ptas. 3. — Torquemada en la hoguera, 1 tomo, Ptas. 3. — Torquemada en la cruz, 1 tomo, Ptas. 3. — Torquemada en el purgatorio, 1 tomo, Ptas. 3. — Torquemada y S. Pedro, 1 tomo, Ptas. 3. — Nazarín, 1 tomo, Ptas. 3. — Halma, 1 tomo, Ptas. 3. — La Fontana de Oro, 1 tomo Ptas. 2. — El audaz, 1 tomo, Ptas. 2. — La sombra, 1 tomo, Ptas. 2.

30

céntimos
Provincias: 35

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA»

BARCELONA Á LA VISTA

COLECCIÓN DE FOTOGRAFÍAS INÉDITAS DE LA CAPITAL DE CATALUÑA

El más espléndido, el más artistico, el más nuevo de los albums conocidos

Queda completamente agotado el 2.º CUADERNO

Se ha puesto á la venta la 3.ª edición del 1.º CUADERNO

BARCELONA A LA VISTA

es, según el fallo del público, el acontecimiento artistico del año.

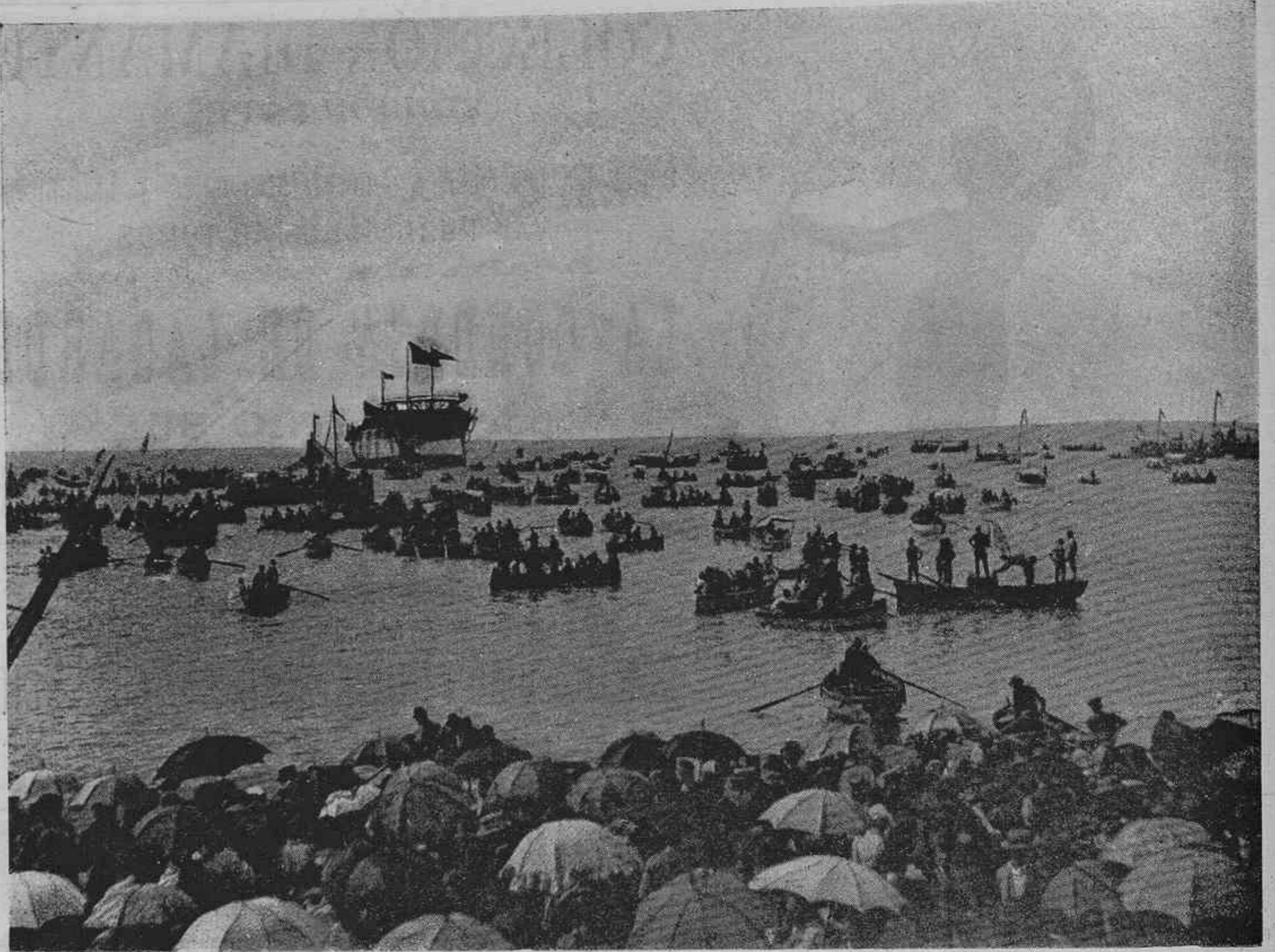
* Están muy adelantados los trabajos del TERGER CUADERNO *

30

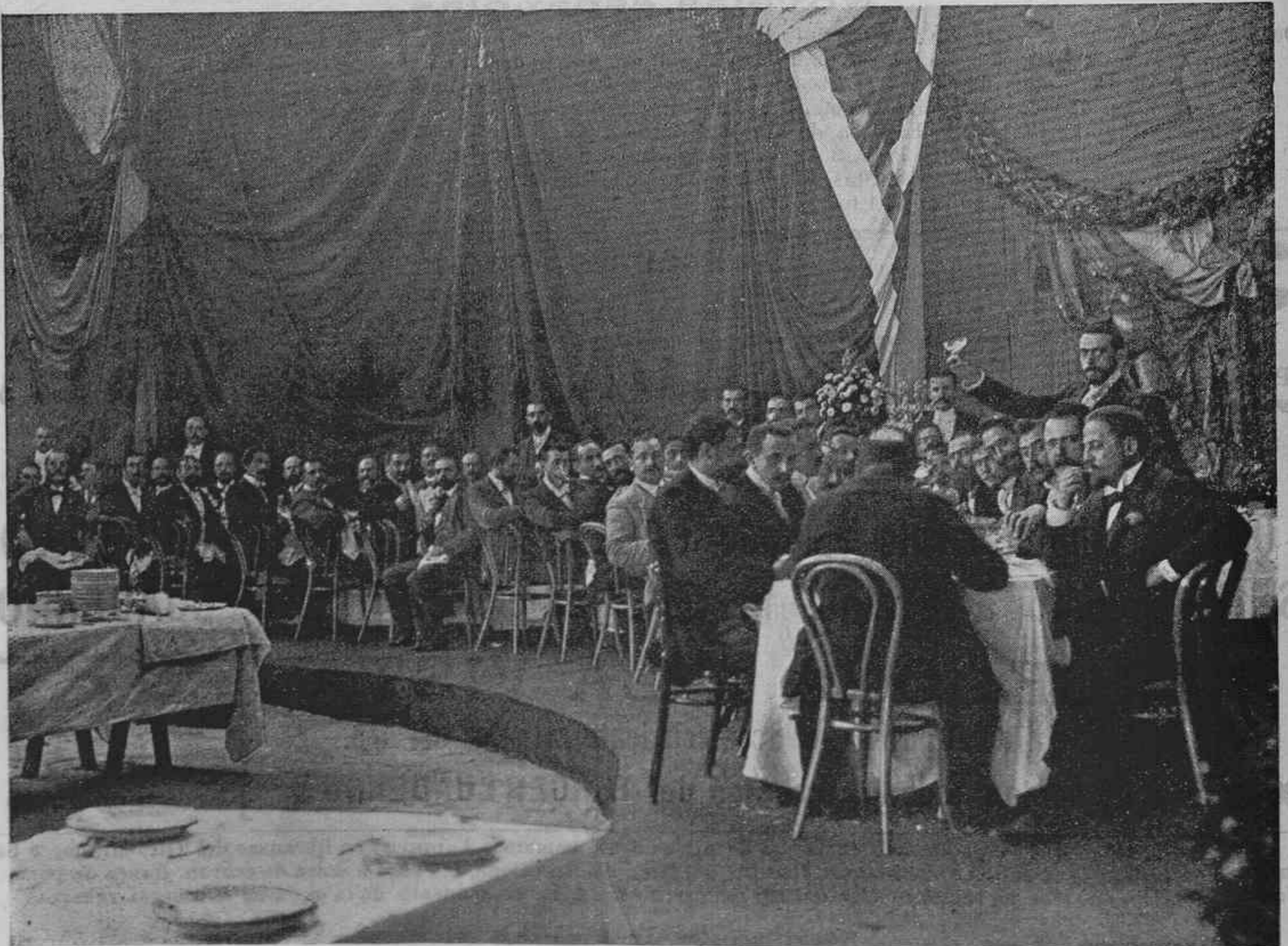
céntimos
Provincias: 35

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA» A GÉNOVA (Instantáneas de vostre colaborador artistich RUS.)

L'acorassat *Cristóbal Colón*, després de la botadura.

Banquete de 1,500 cuberts, donat en l'astillero Ansaldo, en celebrat del acte.